

Arrest

nr. 295 197 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 april 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. JESSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 september 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar meerderjarige dochter van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 21 maart 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.09.2022 werd ingediend door:
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene diende opnieuw een aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar dochter van Nederlandse nationaliteit. zijnde K., J. (...) (RR: (...)).

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4' van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (..), die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...). ' Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon, en dit reeds van in het land van herkomst of origine.

Er werden al een aantal keren een aanvraag gezinshereniging ingediend. nl. op 12.09 2018 met een weigering op bijlage 20 dd. 7.03.2019. Het ingediende beroep op deze beslissing werd verworpen door de RvV bij arrest nr. 226.273 van 19.09 2019 (betekend op 20.09.2019). Een tweede aanvraag werd ingediend met bijlage 19ter dd. 7.10.2019, die Opnieuw werd geweigerd met bijlage 20 op 24.03.2020. Hierop diende betrokkene een derde aanvraag in met bijlage 19ter op 19.05.2020, die tevens werd geweigerd met bijlage 20 op 10.11.2020. Er werd een vierde aanvraag ingediend met bijlage 19ter dd. 09.12.2020, die tevens werd geweigerd met een bijlage 20 op 01.06.2021. Het ingediende beroep op deze beslissing werd verworpen door de RvV bij arrest nr. 261 715 van 6.10.2021. Er werd een vijfde aanvraag ingediend met bijlage 19ter dd. 14.12.2021, die tevens werd geweigerd met een bijlage 20 dd. 10.06.2022. Telkens werd de aanvraag geweigerd omdat de bewijzen ten laste onvoldoende waren.

Bij deze nieuwe aanvraag worden er volgende bewijzen voorgelegd:

- Marokkaans paspoort (...) geldig tot 07.09.2021*
- Op naam van de referent: Arbeidscontract bij H.R. (...) V.O.F. dd 15.03.2022 met bijhorende loonfiches voor de maanden maart tot augustus 2022*
- Attesten OCMW L. (...) dd. 02.09.2022 waarin is opgenomen dat de referent en betrokkene op datum van attest geen financiële steun hebben ontvangen*
- Overzicht lijst van geldstortingen van de referent aan betrokkene via Wafacash dd. 08.12.2020 voor de periode van 10.05.2017 tot 01.08.2018*
- Geldverzending via Vanqua Populaire van de referent aan betrokkene dd. 21.10.2015*
- Geldverzendingen via Western Union van de referent aan betrokkene dd 08 04.2015 + 22.04.2016 + 16.02.2016 + 23.06.2017 + 23.10.2012 + 17.10.2017*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Er dient opgemerkt te worden dat bij de huidige aanvraag geen attesten meer worden voorgelegd waaruit het onvermogen van betrokkene moet blijken.

Wat betreft de financiële/materiële afhankelijkheid blijkt dat betrokkene geld heeft ontvangen. Echter, hieruit kan niet blijken dat betrokkene aangewezen was op die sommen om daadwerkelijk in haar levensonderhoud te voorzien. Te meer, zoals hierboven reeds werd aangehaald, het onvermogen niet afdoende werd aangetoond van in het land van herkomst. Het is heel gebruikelijk om vanuit het buitenland geldsommen over te maken aan familie of vrienden, dat hoeft echter niet noodzakelijk te betekenen dat ontvangers er op zijn aangewezen op in hun levensonderhoud te voorzien

Gezien betrokkene opnieuw niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn geweest voorafgaandelijk aan haar komst naar België en reeds ten laste te zijn geweest van in het land van herkomst of origine, moeten we opnieuw besluiten tot een gelijkaardige beslissing als al de voorgaande.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 12.09.2018 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21 05.2015). Bovendien heeft dit betrekking op de situatie in België en niet op die in het land van herkomst.

Geen van de andere voorgelegde documenten, doen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel "*in samenhang met*" een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) "*in samenhang met*" de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De verzoekende partij zet haar eerste en tweede middel uiteen als volgt:

"Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: (...)

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Verzoekster diende op 28.09.2022, in de hoedanigheid van bloedverwant in de opgaande lijn van een onderdaan met de Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een

familielid van een burger van de Unie. Zij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet:

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

De verwerende partij weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij omdat zij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat verzoekster in het land van herkomst niet ten laste was van haar Nederlandse dochter en dat verzoekster haar onvermogen in haar land van herkomst niet voldoende aantoonde.

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip 'ten laste zijn' in de arresten Jia en Reyes .

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als 'ten laste' van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van de materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

In het geval van verzoekster dient er te worden opgemerkt dat het dossier niet zorgvuldig is opgevolgd en dat de redenering die er ook bij voorgaande beslissingen werden genomen op foutieve standpunten zijn gebaseerd. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat niet met alle neergelegde bewijzen en het administratief dossier werd rekening gehouden.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoekster de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

In het geval van verzoekster dient er bijgevolg te worden opgemerkt dat het niet correct en onredelijk is om te stellen dat niet afdoende is aangetoond dat er een afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst en in België bestaat. Er werden immers voldoende bewijzen neergelegd om aan te tonen dat verzoekster onvermogen was en is in Marokko. Niettemin stelt de beslissing verkeerdelijk dat er bij huidige aanvraag geen attesten meer worden voorgelegd waaruit het onvermogen van betrokkene moet blijken.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster en de referentiepersoon onder één dak wonen. De Vreemdelingenwet bepaalt dat de afhankelijkheidsrelatie door elk passend middel kan worden aangetoond. Het feit dat verzoekster inwoont bij de referentiepersoon zou minstens als een begin van bewijs aanvaard moeten worden. Hierdoor spreekt het voor zich dat er geen onkosten zoals huur, water, elektriciteit, internet, tv en dergelijke moeten betaald worden door verzoekster die bovendien over geen enkele andere vorm van inkomsten beschikt. Het is evident dat nu de verzoekster inwoont bij de referentiepersoon er geen bewijs van stortingen kunnen worden voorgelegd aangezien de financiële hulp zoals de kost en inwon rechtstreeks onder elkaar wordt geregeld.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Verzoekster brengt ter staving van haar tenlasteneming door de referentiepersoon de volgende documenten bij:

- Reispaspoort Marokko
- Arbeidscontract met bijhorende loonfiches
- Attest van tenlasteneming d.d. 17/04/2019
- Attest OCMW (waarin is opgenomen dat verzoekster en de referentiepersoon geen financiële steun ontvangen)
- Bewijzen van financiële steun referentiepersoon aan verzoekster in de periode van 2015-2018
- Bewijs dat verzoekster in Marokko onvermogen was (attestation de non-imposition à la THTSC, 7 attestations du revenu, certificat administratif)
- Verklaringen van lidmaatschap van de mutualiteit

Echter vermeldt verwerende partij slechts enkele van deze documenten in de bestreden beslissing en vermeldt o.a. geenszins de bewijzen die werden bijgebracht om aan te tonen dat verzoekster onvermogen was.

Deze attesten zijn opgesteld door de bevoegde overheden van Marokko en werden van een apostille voorzien.

Uit de bijgebrachte documenten blijkt duidelijk dat de referentiepersoon verzoekster ten laste nam en dit tot haar aankomst in België in 2018.

Verzoekster ontving van de referentiepersoon zowel via handgift als via overschrijvingen financiële steun.

Gezien de levensomstandigheden waarin verzoekster zich aldaar bevond en de actuele economische situatie in Marokko, volstond de bijdrage van de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te voorzien.

De ondersteuning door de referentiepersoon dient actief financieel of materieel te zijn, hetgeen het geval is in casu.

Volgens verwerende partij werd niet afdoende aangetoond dat verzoekster op deze voorgelegde stortingen aangewezen was om te voorzien in haar basislevensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden.

Geenszins dient verzoekster volgens de geldende bepalingen te bewijzen dat de financiële bijdrage aangewend werd voor haar levensonderhoud.

Er kan immers niet verwacht worden dat zij bewijst welke boodschappen en nutsvoorzieningen zij betaalde met de financiële ondersteuning van de referentiepersoon.

Vanzelfsprekend werd de financiële ondersteuning aangewend voor het levensonderhoud van verzoekster.

Er dient benadrukt te worden dat het bewijs van het ten laste zijn door de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een burger van de Unie wenst te beroepen met elk passend middel kan worden geleverd.

Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen.

De verwerende partij is van oordeel dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en evenmin dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Uw Raad oordeelde in dit verband dat het bewijs van onvermogen bijkomstig is.

De referentiepersoon beschikt maandelijks over een inkomen van +/- € 2230 en beschikt bijgevolg over voldoende middelen om verzoekster financieel te ondersteunen.

Verder woont verzoekster sedert aankomst in België in 2018 bij de referentiepersoon.

De motivering van de beslissing is derhalve ontoereikend.

Het staat vast dat verzoekster reeds in het land van herkomst ten laste was van haar dochter, de referentiepersoon in casu.

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt te kort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RvV n° 43.735 van 25/05/2010, RvV n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Het gaat tegen alle redelijkheid in dat verzoekster alle verzochte inlichtingen en bescheiden verschaft teneinde haar afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van de referentiepersoon aanlevert, doch verwerende partij om onbekende redenen oordeelt dat dit onvoldoende blijkt.

Dat op basis van de flagrante schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

en:

"Dat verzoekster in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen.

Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van 8 E.V.R.M.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: (...)

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende : (...)

Dat verzoekster reeds geruime tijd in België woont samen met haar dochter, mevrouw K., J. (...). Bovendien wonen haar twee andere dochters eveneens in België en is haar echtgenoot in 1999 gestorven. Zij heeft bijgevolg dan ook niemand die in Marokko voor haar kan zorgen. In haar vorige aanvraag dd. 14.12.2021 werd eveneens een attest van haar arts voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene hulpbehoevend is en haar dochters optreden als mantelzorgers.

Zij geniet van een stabiel privé- en familiaal leven en wenst haar leven in België verder te zetten.

Aan dit familieleven wordt op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft.

Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 E.V.R.M., of Europese grondwettelijke principes zoals het gelijkheidsbeginsel en het nondiscriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoekster daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoekster gescheiden zal moeten leven van haar dochters in schending met art. 8 E.V.R.M.

Dat een inbreuk op art. 8 E.V.R.M. weliswaar toegelaten is als de maatregelen genomen zijn op basis van een grond voorzien door de wet, dit is echter niet het geval wanneer de bestreden beslissing duidelijk onregelmatig is en wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu art. 8 E.V.R.M. of een inbreuk op de internationale en grondwettelijke normen zou uitmaken die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van non-discriminatie;

Dat het privé- en familieleven van het gezin geenszins werd getoetst in de bestreden beslissing. Hieruit volgt dat het niet wordt betwist, maar het niet heeft geleid tot een ernstige en rigoureuze toetsing van de

voorwaarden van art. 8 E.V.R.M. zodat de bestreden beslissing ertoe kan leiden dat verzoekster van haar dochters wordt gescheiden.

Dat deze inbreuk op het familieleven van dit gezin werkelijk disproportioneel is in verhouding tot de eisen van de wet en is van aard om het familieleven van verzoekster in gevaar te brengen, hetgeen men voorziet te beschermen.

Dat dus de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoekster.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van artikel 8 en 14 E.V.R.M., artikel 10 en 11 G.W. en artikel 21 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden weigeringsbeslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De verwerende partij licht toe dat de verzoekende partij opnieuw een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van haar dochter van Nederlandse nationaliteit, zijnde K.,J. Er wordt gemotiveerd dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de bloedverwanten in opgaande lijn die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, dat om ten laste te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan van de verzoekende partij tegenover de referentiepersoon en dit reeds van in het land van herkomst of origine, dat er al een aantal keren een aanvraag gezinshereniging werd ingediend, namelijk op 12 september 2018 met een weigering op bijlage 20 van 7 maart 2019, dat het ingediende beroep op deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 226 273 van 19 september 2019 (betekend op 20 september 2019), dat een tweede aanvraag werd ingediend met bijlage 19ter van 7 oktober 2019, die opnieuw werd geweigerd met bijlage 20 op 24 maart 2020, dat de verzoekende partij hierop een derde aanvraag indiende met bijlage 19ter op 19 mei 2020, die tevens werd geweigerd met bijlage 20 op 10 november 2020, dat er een vierde aanvraag werd ingediend met bijlage 19ter van 9 december 2020, die tevens werd geweigerd met een bijlage 20 op 1 juni 2021, dat het ingediende beroep op deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 261 715 van 6 oktober 2021, dat er een vijfde aanvraag werd ingediend met bijlage 19ter van 14 december 2021 die tevens werd geweigerd met

een bijlage 20 van 10 juni 2022, dat de aanvraag telkens werd geweigerd omdat de bewijzen ten laste onvoldoende waren.

De verwerende partij stelt vervolgens in de bestreden beslissing dat de volgende bewijzen bij deze nieuwe aanvraag werden voorgelegd: “• *Marokkaans paspoort (...) geldig tot 07.09.2021*

- *Op naam van de referent: Arbeidscontract bij H.R. (...) V.O.F. dd 15.03.2022 met bijhorende loonfiches voor de maanden maart tot augustus 2022*
- *Attesten OCMW L. (...) dd. 02.09.2022 waarin is opgenomen dat de referent en betrokkene op datum van attest geen financiële steun hebben ontvangen*
- *Overzicht lijst van geldstortingen van de referent aan betrokkene via Wafacash dd. 08.12.2020 voor de periode van 10.05.2017 tot 01.08.2018*
- *Geldverzending via Vanqua Populaire van de referent aan betrokkene dd. 21.10.2015*
- *Geldverzendingen via Western Union van de referent aan betrokkene dd 08.04.2015 + 22.04.2016 + 16.02.2016 + 23.06.2017 + 23.10.2012 + 17.10.2017”*

Er wordt gemotiveerd dat uit het geheel van de voorgelegde documenten opnieuw niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentpersoon, dat zij immers noch afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende heeft bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentpersoon, dat er dient opgemerkt te worden dat bij de huidige aanvraag geen attesten meer worden voorgelegd waaruit het onvermogen van de verzoekende partij moet blijken, dat wat de financiële/materiële afhankelijkheid betreft, blijkt dat de verzoekende partij geld heeft ontvangen, dat hieruit echter niet kan blijken dat de verzoekende partij aangewezen was op de sommen om daadwerkelijk in haar levensonderhoud te voorzien, te meer het onvermogen niet afdoende werd aangetoond van in het land van herkomst, dat het heel gebruikelijk is om vanuit het buitenland geldsommen over te maken aan familie of vrienden, dat dat echter niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat ontvangers erop zijn aangewezen om in hun levensonderhoud te voorzien, dat gezien de verzoekende partij opnieuw niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn geweest voorafgaand aan haar komst naar België en reeds ten laste te zijn geweest van in het land van herkomst of origine, zij opnieuw moet besluiten tot een gelijkaardige beslissing als al de voorgaande. Er wordt tevens gesteld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de verzoekende partij sedert 12 september 2018 op het adres van de referentpersoon gedomicilieerd is, dat echter louter het gegeven dat de verzoekende partij op hetzelfde adres gedomicilieerd was/is niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste is van de referentpersoon, dat de voorwaarde van het ten laste zijn immers op een actieve wijze dient aangetoond te worden en niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont, dat dit bovendien betrekking heeft op de situatie in België en niet op die in het land van herkomst, dat geen van de andere voorgelegde documenten afbreuk doen aan voorgaande vaststelling. De verwerende partij besluit dat het recht op verblijf wordt geweigerd aan de verzoekende partij en dat haar attest van immatriculatie ingetrokken dient te worden.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van artikel 8 van het EVRM door geen rekening te houden met haar familiale toestand, stelt de Raad vast dat uit wat volgt zal blijken dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij ten onrechte over bepaalde relevante gegevens van het dossier niet heeft gemotiveerd of gehouden was om te motiveren over haar familiale toestand, anders dan het onderzoek naar het al dan niet ten laste zijn van de referentpersoon.

De verzoekende partij stelt dat de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is maar maakt niet concreet duidelijk op welk punt voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden weigeringsbeslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de schending ook wordt aangevoerd.

3.5. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(..)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

3.6. De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (*Pb.L.* 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook uiteenzet, blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift eveneens verwijst, waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: “De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 28 september 2022 een zesde aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) indiende, als familielid ten laste van haar meerderjarige dochter van Nederlandse nationaliteit.

3.8. *In casu* besloot de verwerende partij dat uit het geheel van de voorgelegde documenten opnieuw niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dat zij immers noch afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende heeft bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van origine financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

3.9. Door te stellen dat uit de bijgebrachte documenten duidelijk blijkt dat de referentiepersoon haar ten laste nam en dit tot haar aankomst in België in 2018 en dat het vaststaat dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van haar dochter, de referentiepersoon *in casu*, toont de verzoekende partij aan dat zij het oneens is met voornoemde motieven, doch slaagt zij er niet in om voornoemde motieven te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin toont zij met dit betoog aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn.

3.10. De verzoekende partij betoogt dat zij ter staving van haar tenlasteneming de volgende documenten bijbrengt: reispaspoort Marokko, arbeidscontract met bijhorende loonfiches, attest van tenlasteneming van 17 april 2019, attest van het ocmw waarin is opgenomen dat zij en de referentiepersoon geen financiële steun ontvangen, bewijzen van financiële steun van de referentiepersoon aan haar in de periode van 2015 tot en met 2018, bewijs dat zij in Marokko onvermogen is (‘attestation de non-imposition à la TH-TSC’, zeven ‘attestations du revenu’, ‘certificat administratif’) en verklaringen van lidmaatschap van de mutualiteit, en stelt dat de verwerende partij slechts enkele van deze documenten in de bestreden beslissing vermeldt, onder andere geenszins de bewijzen die werden bijgebracht om aan te tonen dat zij onvermogen was, dat er voldoende bewijzen werden neergelegd om aan te tonen dat zij in Marokko onvermogen was en is en dat de bestreden beslissing niettemin verkeerdelijk stelt dat er bij de huidige aanvraag geen attesten meer worden voorgelegd waaruit het onvermogen van de verzoekende partij moet blijken.

De Raad stelt vast dat de aanvraag, vermeld in punt 1.1., zich in het administratief dossier bevindt. Uit deze aanvraag, die tot de *in casu* bestreden beslissing heeft geleid, blijkt dat de verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat zij een reispaspoort van Marokko, een arbeidscontract met bijhorende loonfiches, een attest van het ocmw waarin is opgenomen dat zij en de referentiepersoon geen financiële steun ontvangen, bewijzen van financiële steun van de referentiepersoon aan haar in de periode van 2015 tot en met 2018 en verklaringen van lidmaatschap van de mutualiteit heeft bijgebracht. Echter blijkt uit voornoemde aanvraag niet dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij zelf voorhoudt, een attest van tenlasteneming van 17 april 2019 en een “(b)ewijs dat (zij) (...) in Marokko onvermogen was (attestation de non-imposition à la THTSC, 7 attestations du revenu, certificat administratif)” heeft bijgebracht. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt aldus niet dat er voldoende bewijzen werden neergelegd om aan te tonen dat zij in Marokko onvermogen was. Immers blijkt uit het administratief dossier dat er bij haar aanvraag vermeld in punt 1.1. geen stukken omtrent haar onvermogen werden gevoegd, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet concreet aannemelijk. De Raad acht het dan ook niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in de thans bestreden beslissing te stellen dat bij de huidige aanvraag geen attesten meer worden voorgelegd waaruit het onvermogen van de verzoekende partij moet blijken, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Het betoog dat deze attesten zijn opgesteld door de bevoegde overheden van Marokko en werden voorzien van een apostille, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Daar waar de verzoekende partij het “(b)ewijs dat (zij) (...) in Marokko onvermogen was (*attestation de non-imposition à la THTSC, 7 attestations du revenu, certificat administratif*)” bij haar verzoekschrift voegt, herhaalt de Raad dat deze stukken niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, minstens maakt de verzoekende partij – zoals blijkt uit het voorgaande – het tegendeel niet aannemelijk, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen en stukken die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. Nu de Raad in onderhavig beroep enkel een marginale wettigheidstoetsing kan doorvoeren, kan hij ook geen rekening houden met de bij het verzoekschrift voorgelegde stukken. In zoverre de verzoekende partij meent te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat het haar vrijstaat een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen en hierbij de relevante stavingstukken te voegen.

De verzoekende partij laat verder na concreet toe te lichten welke andere documenten de verwerende partij ten onrechte niet in de bestreden beslissing vermeldt.

3.11. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat niet met alle neergelegde bewijzen rekening werd gehouden. Waar zij nog stelt dat duidelijk blijkt dat niet met het administratief dossier rekening werd gehouden, wijst de Raad erop dat het de verzoekende partij toekwam om ter gelegenheid van haar aanvraag vermeld in 1.1. alle nuttige stukken aan de verwerende partij over te maken. Zoals blijkt uit het voorgaande, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij met (een) bij de aanvraag vermeld in punt 1.1. voorgelegd(e) stuk(ken) ten onrechte geen rekening heeft gehouden. De verzoekende partij licht verder ook toe niet op grond waarvan de verwerende partij gehouden zou zijn om rekening te houden met de overige stukken, anders dan de bij haar aanvraag vermeld in punt 1.1. neergelegde stavingstukken, van het administratief dossier.

3.12. Waar de verzoekende partij stelt dat zij van de referentiepersoon zowel via handgift als via overschrijvingen financiële steun ontving, maakt zij dit geenszins concreet aannemelijk. De Raad merkt op dat uit stavingstukken die bij de aanvraag vermeld in punt 1.1. werden gevoegd en die zich in het administratief dossier bevinden, slechts blijkt dat de verzoekende partij geldstortingen van de referentiepersoon heeft ontvangen. Zij levert geen begin van bewijs dat zij ook handgiften van de referentiepersoon zou hebben ontvangen. Wat er ook van zij, in de bestreden beslissing erkent de verwerende partij dat de verzoekende partij “*geld heeft ontvangen*”. De verwerende partij motiveert echter ook dat hieruit niet kan blijken dat de verzoekende partij aangewezen was op die sommen om daadwerkelijk in haar levensonderhoud te voorzien, te meer het onvermogen niet afdoende werd aangetoond van in het land van herkomst, dat het heel gebruikelijk is om vanuit het buitenland geldsommen over te maken aan familie of vrienden, dat dat echter niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat ontvangers erop zijn aangewezen om in hun levensonderhoud te voorzien. De verzoekende partij stelt dat gezien de levensomstandigheden waarin zij zich aldaar bevond en de actuele economische situatie in Marokko, de bijdrage van de referentiepersoon volstond om in haar levensonderhoud te voorzien, maar laat na om de levensomstandigheden waarin zij zich bevond en de actuele economische situatie in Marokko concreet toe te lichten. Verder merkt de Raad op dat het loutere gegeven dat de bijdrage van de referentiepersoon zou volstaan om in haar levensonderhoud te voorzien nog niet maakt dat zij er daadwerkelijk op aangewezen was om in haar levensonderhoud te voorzien. Hetzelfde geldt voor de stelling dat de referentiepersoon maandelijks beschikt over een inkomen van plus minus 2 230 euro en bijgevolg over voldoende middelen beschikt om haar financieel te ondersteunen. Ook dat bewijst op zich niet dat de verzoekende partij op de middelen van de referentiepersoon was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. Met voorgaand betoog en met de stelling dat de ondersteuning door de referentiepersoon *in casu* actief financieel of materieel is, toont de verzoekende partij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat niet kan blijken dat de verzoekende partij aangewezen was op die sommen om daadwerkelijk in haar levensonderhoud te voorzien, te meer het onvermogen niet afdoende werd aangetoond van in het land van herkomst, dat het heel gebruikelijk is om vanuit het buitenland geldsommen over te maken aan familie of vrienden, dat dat echter niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat ontvangers erop zijn aangewezen om in hun levensonderhoud te voorzien. Met het betoog dat de financiële ondersteuning vanzelfsprekend

werd aangewend voor haar levensonderhoud, blijkt de verzoekende partij het oneens te zijn met voornoemde motieven, doch slaagt zij er niet in deze te weerleggen of te ontkrachten.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij geenszins volgens de geldende bepalingen dient te bewijzen dat de financiële bijdrage aangewend werd voor haar levensonderhoud, gaat zij voorbij aan het arrest Jia van het Hof, waarnaar zij in haar verzoekschrift verwijst en waarover zij, terecht, stelt: *“In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van de materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.”* In het licht van voornoemde rechtspraak maakt zij dan ook geenszins aannemelijk dat zij niet dient te bewijzen dat de financiële bijdrage werd aangewend voor haar levensonderhoud. De verzoekende partij stelt verder dat er niet verwacht kan worden dat zij bewijst welke boodschappen en nutsvoorzieningen zij betaalde met de financiële ondersteuning van de referentiepersoon, maar er blijkt niet, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk, dat dit van haar in het kader van haar aanvraag vermeld in punt 1.1. verwacht werd.

De verzoekende partij betoogt voorts dat het bewijs van onvermogen bijkomstig is. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om de vereiste van het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoekende partij in het land van herkomst. Een financiële ondersteuning van de referentiepersoon aan een familielid in het land van herkomst heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften, zoals ook wordt aangegeven in de bestreden beslissing. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de referentiepersoon moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de referentiepersoon om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud.

3.13. Daar waar de verzoekende partij nog stelt dat het tegen alle redelijkheid ingaat dat zij alle verzochte inlichtingen en bescheiden verschaft teneinde haar afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van de referentiepersoon aan te tonen, doch dat de verwerende partij om onbekende redenen oordeelt dat dit onvoldoende blijkt, merkt de Raad vooreerst op dat uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij er ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet in slaagt om de motieven van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat uit het geheel van de voorgelegde documenten opnieuw niet afdoende blijkt dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dat zij immers noch afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende heeft bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, te weerleggen of te ontkrachten. Er blijkt aldus niet dat zij *“alle verzochte inlichtingen en bescheiden”* heeft verschaft teneinde haar afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van de referentiepersoon aan te tonen, minstens maakt zij het tegendeel ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet concreet aannemelijk. De verzoekende partij kan evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij om *“onbekende redenen”* oordeelt dat de door haar verschaft inlichtingen en bescheiden onvoldoende zijn. De Raad herhaalt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing immers concreet heeft toegelicht dat bij de huidige aanvraag geen attesten meer worden voorgelegd waaruit het onvermogen van de verzoekende partij moet blijken, dat wat de financiële/materiële afhankelijkheid betreft, blijkt dat de verzoekende partij geld heeft ontvangen, dat hieruit echter niet kan blijken dat de verzoekende partij aangewezen was op die sommen om daadwerkelijk in haar levensonderhoud te voorzien, te meer het onvermogen niet afdoende werd aangetoond van in het land van herkomst, dat het heel gebruikelijk is om vanuit het buitenland geldsommen over te maken aan familie of vrienden en dat dat echter niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat ontvangers erop zijn aangewezen om in hun levensonderhoud te voorzien.

3.14. Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat het *“niet correct en onredelijk is om te stellen dat niet afdoende is aangetoond dat een afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst (...) bestaat”*. De verwerende partij besluit dat gezien de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn geweest voorafgaandelijk aan haar komst naar België en reeds ten laste te zijn geweest van in het land van herkomst of origine, zij opnieuw moet besluiten tot een gelijkaardige beslissing als al de voorgaande (*in casu* een weigering van verblijf), wat de verzoekende

partij, gelet op het voorgaande, geenszins weerlegt of ontkracht. Dit motief is voldoende om de bestreden beslissing te schragen.

Het overige motief van de bestreden beslissing, met name: *“Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 12.09.2018 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21 05.2015). Bovendien heeft dit betrekking op de situatie in België en niet op die in het land van herkomst.”*, is dan ook overtuigend. De eventuele gegrondheid van kritiek op dit overtuigend motief, dat betrekking heeft op het al dan niet ten laste zijn in België, heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het betoog van de verzoekende partij dat uit het administratief dossier blijkt dat zij en de referentiepersoon onder één dak wonen, dat de Vreemdelingenwet bepaalt dat de afhankelijkheidsrelatie door elk passend middel kan worden aangetoond, dat het feit dat zij inwoont bij de referentiepersoon minstens als een begin van bewijs zou moeten aanvaard worden, dat het voor zich spreekt dat er geen onkosten zoals huur, water, elektriciteit, internet, tv en dergelijke, door haar moeten betaald worden, daar zij bovendien ook over geen enkel andere vorm van inkomsten beschikt, dat het evident is dat nu zij inwoont bij de referentiepersoon er geen bewijs van stortingen kunnen worden voorgelegd aangezien de financiële hulp zoals de kost en inwoon rechtstreeks onder elkaar wordt geregeld, dat zij sedert haar aankomst in België in 2018 bij de referentiepersoon woont en dat het niet correct en onredelijk is om te stellen dat niet afdoende is aangetoond dat een afhankelijkheidsrelatie in België bestaat, is dan ook niet dienstig.

Het is dan ook ten overvloede dat de Raad opmerkt wat volgt. Het loutere gegeven dat de afhankelijkheidsrelatie, zoals de verzoekende partij aanvoert, door elk passend middel kan worden aangetoond, maakt nog niet dat elke middel aanvaard dient te worden als (begin van) bewijs van deze afhankelijkheidsrelatie. De verzoekende partij maakt in die zin dan ook niet concreet aannemelijk dat het feit dat zij inwoont bij de referentiepersoon in dit verband minstens als een begin van bewijs zou moeten aanvaard worden. Waar zij stelt dat het voor zich spreekt dat er geen onkosten zoals huur, water, elektriciteit, internet, tv en dergelijke, door haar moeten betaald worden, daar zij bovendien ook over geen enkele andere vorm van inkomsten beschikt, kan zij niet worden gevolgd. Het is immers niet uitgesloten dat de verzoekende partij onkosten dient te betalen, minstens maakt zij het tegendeel niet concreet aannemelijk. Zij stelt weliswaar dat zij over geen enkele andere vorm van inkomsten beschikt maar beperkt zich in dit verband tot een loutere bewering zodat dit betoog niet dienstig is. Met het betoog dat het evident is dat nu zij inwoont bij de referentiepersoon er geen bewijs van stortingen kunnen worden voorgelegd aangezien de financiële hulp zoals de kost en inwoon rechtstreeks onder elkaar wordt geregeld, toont zij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat het loutere gegeven dat zij op hetzelfde adres gedomicilieerd was/is niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt aldus niet dat het *“niet correct en onredelijk is om te stellen dat niet afdoende is aangetoond dat een afhankelijkheidsrelatie in (...) België bestaat”*, minstens slaagt zij er ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet in om het tegendeel aannemelijk te maken.

3.15. Artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van

het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen.

3.16. *In casu* beroept de verzoekende partij zich op een gezinsleven met haar dochters en een privéleven in België. Zij stelt dat zij samenwoont met haar dochter, mevrouw K., J., de referentiepersoon, dat haar twee andere dochters eveneens in België wonen en haar echtgenoot in 1999 gestorven is, dat zij bijgevolg dan ook niemand heeft die in Marokko voor haar kan zorgen, dat bij haar vorige aanvraag van 14 december 2021 eveneens een attest van haar arts werd voorgelegd waaruit blijkt dat zij hulpbehoevend is en haar dochters optreden als mantelzorgers en dat zij geniet van een stabiel privé- en familiaal leven en haar leven in België verder wenst te zetten.

3.17. Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden. Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet in de feiten blijken dat de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, Slivenko/Letland, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat *‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’* (EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36; EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34). De relatie tussen de verzoekende partij en haar dochters moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar dochters, opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Betreffende het aangevoerde familie- en gezinsleven met de referentiepersoon, haar dochter K., J., merkt de Raad op dat de verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, met name dat de *“bloedverwant in opgaande lijn”* ten laste is van de referentiepersoon, in wezen niet verschilt van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bloedverwanten in opgaande lijn van een burger van de Unie slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij *“voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.”* De verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet, zoals blijkt uit de voorgaande bespreking van het eerste middel. Evenmin zijn er aanwijzingen dat zij samen met de referentiepersoon een gezin vormde voor haar komst naar België.

3.18. De verzoekende partij stelt dat zij samenwoont met haar dochter, mevrouw K., J., maar de loutere samenwoning toont op zichzelf niet aan dat er in relatie tot haar dochter sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de gewone affectieve en emotionele banden. Ook met het betoog dat haar twee andere dochters eveneens in België wonen en haar echtgenoot in 1999 gestorven is, dat zij bijgevolg dan ook niemand heeft die in Marokko voor haar kan zorgen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er in relatie tot haar dochters sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Zij betoogt verder dat bij haar vorige aanvraag van 14 december 2021 eveneens een

attest van haar arts werd voorgelegd waaruit blijkt dat zij hulpbehoevend is en haar dochters optreden als mantelzorgers. In voornoemd attest van 30 november 2021, dat zich in het administratief dossier bevindt, attesteert dokter L.M. dat de verzoekende partij *“hulpbehoevend is waarbij haar dochters optreden als mantelzorgers. Voor haar gezondheid is het dus belangrijk om bij haar dochters in de buurt te wonen.”* De Raad wijst erop dat het loutere feit dat dokter L.M. op 30 november 2021 verklaarde dat de verzoekende partij hulpbehoevend is waarbij haar dochters optreden als mantelzorgers niet kan leiden tot de vaststelling dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, 21 maart 2023, of op heden een afhankelijkheidsrelatie bestaat. Uit geen enkel stuk blijkt waarom of waardoor de verzoekende partij op 30 november 2021 mantelzorg behoefde, zodat het niet uitgesloten is dat de mantelzorg slechts kort nodig was. Door louter te stellen dat zij geniet van een stabiel privé- en familiaal leven en haar leven in België verder wenst te zetten, maakt zij evenmin concreet aannemelijk dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in relatie tot haar dochters sprake was van bijkomende elementen van afhankelijkheid, zodat zij het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar dochters in de zin van artikel 8 van het EVRM geenszins concreet aannemelijk maakt.

Het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar dochters in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet concreet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar betoog dat het familieleven van het gezin geenszins werd getoetst in de bestreden beslissing en dat de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van artikel 8 van het EVRM door geen rekening te houden met haar familiale toestand.

3.19. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar dochters, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het is dus correct dat haar familieleven niet heeft geleid tot een ernstige en rigoureuze toetsing van de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM, doch diende een dergelijke toetsing aldus niet te gebeuren. Het betoog van de verzoekende partij waarin zij stelt dat aan haar familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft, dat het immers gaat om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, *in casu* het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM, of Europese grondwettelijke principes zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel, dat de bestreden beslissing *in casu* op disproportionele wijze ingrijpt op haar privé- en familieleven daar deze ertoe leidt dat, in geval van uitwijzing, zij gescheiden zal moeten leven van haar dochters in schending met artikel 8 van het EVRM, dat een inbreuk op artikel 8 van het EVRM weliswaar toegelaten is als de maatregelen genomen zijn op basis van een grond voorzien door de wet, dat dit echter niet het geval is wanneer de bestreden beslissing duidelijk onregelmatig is en wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de verzoekende partij een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, *in casu* artikel 8 van het EVRM, of een inbreuk op de internationale en grondwettelijke normen zou uitmaken die superieur zijn, zoals het gelijkheidsbeginsel of het beginsel van non-discriminatie, dat deze inbreuk op het familieleven van dit gezin werkelijk disproportioneel is in verhouding tot de eisen van de wet en van aard is om haar familieleven in gevaar te brengen, hetgeen men voorziet te beschermen, is dan ook niet dienstig.

3.20. Waar de verzoekende partij nog stelt dat het privéleven van het gezin geenszins werd getoetst in de bestreden beslissing, dat hieruit volgt dat het niet wordt betwist maar het niet heeft geleid tot een ernstige en rigoureuze toetsing van de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM, kan de Raad slechts vaststellen dat niet blijkt dat de verzoekende partij zich ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet beriep op een beschermingswaardig privéleven in België of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. Zij maakt aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij ertoe gehouden was het privéleven van haar en/of van haar gezin te toetsen in de thans bestreden beslissing. Ook hier blijkt niet dat een belangenafweging hieromtrent zich opdrong bij het nemen van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.21. Daarnaast benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Derhalve kan niet ingezien worden hoe de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zou kunnen hebben.

3.22. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.23. Gelet op het voorgaande blijkt niet dat het dossier van de verzoekende partij niet zorgvuldig is opgevolgd of dat de redenering in de bestreden beslissing op foutieve standpunten is gebaseerd, minstens slaagt de verzoekende partij er ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet in om het tegendeel aannemelijk te maken. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing *“niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is”* of dat de verwerende partij *“op grond van de door haar gegeven motieven (niet) tot de conclusie (kan) komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging”*.

3.24. Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.25. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

De thans bestreden beslissing is geen beslissing tot verwijdering, doch een weigering van verblijf voor meer dan drie maanden zonder het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat niet blijkt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in onderhavig geval toepassing vindt.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

3.26. De verzoekende partij lijkt tot slot nog te menen dat artikel 14 van het EVRM alsook de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden zijn, doch laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Dit onderdeel is derhalve onontvankelijk.

3.27. De aangevoerde middelen zijn, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER